

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. S.**, zastoupené Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2007, č. j. OAM-1-338/VL-10-VL02-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2007, č. j. 64 Az 45/2007 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že ji podává z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nesouhlasí s interpretací své výpovědi, která je uvedena v protokolu. Uvedla totiž, že důvodem žádosti o azyl je strach o vlastní život, který je ohrožen, neboť státní orgány v zemi původu jí nejsou schopny zaručit bezpečnost a ochranu života. Když uvedla, že bude v České republice pracovat a žít, měla tím na mysli, že nebude zátěží pro Českou republiku, nikoliv že se jedná o důvod žádosti o mezinárodní ochranu. Soud měl posuzovat konkrétní situaci stěžovatelky, avšak konstatoval pouze obecné informace ze zpráv o situaci na Ukrajině. Stěžovatelka neuvedla, že by měla být v zemi původu stíhána pro podání žádosti o azyl v České republice. Má oprávněné obavy, že v případě návratu zpět do země původu bude její život ve velkém nebezpečí. Na závěr stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení

je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatelky je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Námítku stěžovatelky, že soud chybně interpretoval její vyjádření zachycené v protokolu o pohovoru, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., totiž že skutková podstata, ze které žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise či je s ním v rozporu. Dle konstantní judikatury zdejšího soudu (např. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, dostupný na www.nssoud.cz) je *„skutková podstata se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.“* Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že dospěl k závěru, že problémy s věřitelem nemají žádnou souvislost s jednáním státních orgánů nebo soukromých osob, které by bylo možné označit za perzekuci. Dále žalovaný uvedl, že výhrůžky věřitele nejsou činěny z žádného z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, pro než lze udělit mezinárodní ochranu. Jediným motivem protiprávního jednání věřitele byla snaha získat půjčené finanční prostředky zpět. Pokud jde o právní kvalifikaci uvedené skutkové podstaty [důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], totiž že se nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji stálou judikaturu, dle níž *„strach vrátit se na Ukrajinu kvůli použitím s věřiteli ve vztahu k neubrazenému dluhu jejího manžela, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rason, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, ale snahou o vrácení dlužné částky.“* (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud z protokolu o pohovoru zjistil, že stěžovatelka uvedla, že Česká republika je jejím cílovým státem a o azyl požádala ve snaze legalizovat svůj pobyt. Závěr žalovaného prezentovaný v jeho rozhodnutí na straně 3 (snaha stěžovatelky o legalizaci pobytu) tak má oporu ve spise. Pokud stěžovatelka ve své kasační stížnosti tvrdí, že nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem smět legálně pracovat na území ČR, neučinil žalovaný žádnou úvahu či závěr, který by byl v rozporu s tímto tvrzením stěžovatelky. Dle ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu není snaha o legalizaci pobytu azylově relevantním důvodem (např. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, dále rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, oba dostupné na www.nssoud.cz).

K rozsahu dokazování v rámci azylového řízení se zdejší soud vyjádřil již opakovaně, když uvedl, že správní orgán není povinen provádět dokazování ve vztahu k existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel žádné důvody dle § 12 zákona o azylu netvrdí (např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, dále též rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný vycházel ze zprávy nevládní organizace a Ministerstva zahraničních věcí, aby posoudil naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu v daném případě. Jelikož stěžovatelka žádný z těchto důvodů netvrdila, omezil se žalovaný na obecné konstatování situace v zemi původu z hledisek relevantních pro případné udělení doplňkové ochrany, učiněné na podkladě těchto zpráv. Stěžovatelka nikterak nenapadá správnost těchto skutkových zjištění. Pouhé obavy z návratu do země původu spočívající ve strachu z pronásledování ze strany věřitele (tj. soukromé osoby), nejsou důvodem udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, dostupný na www.nssoud.cz). Ačkoliv se právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku vztahuje k překážkám vycestování, lze jej v tomto případě plně vztáhnout

i na institut doplňkové ochrany (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že ačkoliv stěžovatelka netvrdila, že by měla být po návratu do země původu pronásledována za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, zabýval se žalovaný touto otázkou z důvodu posouzení, není-li dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dokazování provedené žalovaným tak mohlo být jen k prospěchu stěžovatelky.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť dle § 32 odst. 5 zákona o azylu je kasační stížnosti podané ve věci mezinárodní ochrany přiznán odkladný účinek ze zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu